

פרשת משפטים

אנשי קודש תהיון לי ובשר בשדה לא תאכל (כב, ל)

מספרים בשם הבעל שם טוב הקדוש זצ"ל זיע"א, שראה אדם אחד שהיה אוכל בשר בתאוה ובהלעטה ובשקיקה, אמר לתלמידיו ראו "שור אוכל שור". כלומר שאדם האוכל ומכניס רובו וכולו תוככי האוכל הריהו מתייחס למאכל ההוא, חס וחלילה.

ובאמת זמן האכילה הוא זמן מלחמה כמו שנאמר בזוהר הקדוש (פרשת עקב דרע"ב. ברע"מ). ועיין פלא יועץ (מערכת סעודה). כלומר כמו המלחמה היא או חיים או מוות ח"ו. כן אדם, או מתעלה על ידי האכילה או יורד. כי מצד אחד זה מעלה כמו שאמרו חז"ל (ברכות נה.) "שולחנו של אדם מכפר עליו". וכך כתוב בזוהר הקדוש (פרשת תרומה קנד.) שולחן דבר נש קיימא לדכאה ליה מכל חובוי. ולכן כתב בכף החיים (סימן קנז או יא) יש להתוודות קודם סעודה כדי שיתכפרו עוונותיו. ע"ש.

גם בזוהר אמרו "ואכלת - לפני ה' אלוקיך". כלומר האכילה - הוא כאוכל לפני הקב"ה, והשולחן של אדם כמו מזבח. (ועיין עוד בכף החיים סימן קנז אות ט). מצד שני אדם יכול לרדת ממדרגתו לא מבעיא אם אכילתו אינה כל כך כשרה, בלי הכשר טוב ח"ו, אלא אפילו אוכל כשר מכל מקום הגשמיות אז מתחזקת ומימלא הרוחניות נחלשת, כי זה לעומת זה עשה האלקים, וכשזה קם זה נופל, כעין מ"ש "ולאום מלאום יאמץ". וראה להחיד"א במורה באצבע (אות קה) וכף החיים (סימן קנז אות טו).

ולכך צריך לומר הריני אוכל כדי שהיה לי כח ואומץ לעבודת ה' יתברך, ולומר דברי תורה על השלחן, כמ"ש חז"ל באבות (פ"ג) ובזוה"ק (פרשת תרומה קנג. והלאה) "שולחן דלא איתמר עליה מילי דאורייתא עליה כתיב "כי כל שולחנות מלאו קיא צואה בלי מקום" כו'. ושולחן דמילי דאורייתא איתמרו ביה, קב"ה נטיל ההוא שולחן ושוי לי לחולקיה. ובשעה שבא לאכול ישנם לפניו ברכות, יאמרם בנחת בכוונה, בלא חטיפה ומהירות וכאשר ניגש ואוכל יאכל בנחת ובדרך ארץ, בזוהר אמרו שאכילה בהלעטה ובבלענות זהו מסיטרא דעשיו הרשע שאמר הלעיטני נא מן האדום האדום הזה. ואזוהי אכילה בקדושה [וישנם כוונות אכילה כמובן בכתבי האר"י ז"ל], ואשרי היודעם. ועיין בשו"ע (סימן קע).

וזה לשון הרב בן איש חי (פרשת בהר אות ב): צריך לישיב בכבוד על השולחן, הדור בלבשו כמו שיושב לפני גדולים. ועוד כתב (אות ט) לא ימהר בלעיסתו ובאכילתו אלא יתנהג לאיטו לאט לאט, אפילו אם מיסב עם אדם גרגרן. ולא יראה חיבה וחשק על האכילה ולא ימלא פיו אלא רק בכדי שיוכל לדבר בשפה ברורה. ובכף החיים (סימן קנז אות ט) כתב: יזהר מאוד שיאכל תמיד בשולחן ובמפה פרוסה דרך קבע ולא בעראי כמ"ש ואכלת לפני השם אלוקיך עכ"ל. (ומכאן תוכחת לאלו שכאשר בא המלצר לחלק באולם את המנות ומגשו בידו וכששואל מה מעדיפים, המה דנין ומפלפלים עמו איזה נתח כן ואיזה לא וכו'... ומראים חשק. אך הצנועים אומרים לו הכל טוב מה שתשים בסדר...). והנה כשאוכל בקדושה - אזי הדם הנוצר בו, גם כן מתקדש ואז רצונותיו קדושים ויש לו חשק לתורה ולמצוות, ה' יזכנו.

וזה שנאמר 'ואנשי קודש תהיון לי' - היינו על ידי אכילה וקדושה שאז נהפכין למהות קודש (ועיין תוספות גיטין דף ז ד"ה השתא). 'ובשר בשדה טריפה' - כלומר חטופה והלעטה, 'לא תאכלו' - אל תאכלו בחטיפה שלא בנחת. 'לכלב תשליכון אותו' - זה מעשה כלב חצוף ועשיו הרשע שאמר הלעיטני. אלא היו אנשי קודש - על ידי אכילה של קדושה. ובמחשבה זכה לשם שמים. ה' יזכנו להתקדש בכל זמן ועידן. אמן.

מקור: הרב אלעזר רז שליט

פרשת משפטים